

ladt dette Standpunkt. Dernæst var Tanken en anden, nemlig at man skulde bruge den anden Halvdel af Skatten, $4\frac{1}{2}$ Million Kr., til Toldlettelse. Dette vakte Modstand delvis, idet nemlig, hvis der skulde bruges noget af Skatten, dersom man overhovedet gik ind paa den, til Toldletter, da maatte disse udelukkende indskrænkes saaledes — det var i alt Fald Meningen hos mine Vælgere, det var det, som vi efterhaanden i mange Møder enedes om — at man brugte Skatten til Lettelse af de store Konsumafgifter, til Afgifter, som trykkede den samme Del af Befolkningen, som vilde komme til at udrede Beløbet af Al- og Brændevinsstaten. Nu har Ministeren imidlertid fuldstændig Ret deri, at naar vi skulle bruge hele Skatten, ikke 9 Millioner, men rimeligvis 12, à 14 Millioner, som den vil indbringe, til Lettelse af Kommuneafgifterne, saa kunne vi næppe finde dem paa Toldbudgettet. I Forbigaaende skal jeg sige, at det synes mig, at vi ved Behandlingen af disse Sager endnu mere end ved andre Leiligheder savne en Arbejderstatistik, en Statistikk, der dels paaviser, hvilke Indtægter den arbejdende Befolkning har, og dels lærer, hvorledes Forbruget er i de forskellige Klasser. Vi staa og handle til dels ud i Luften og vide ikke, hvorledes i Virkeligheden Forbruget fordeler sig paa de forskellige Klasser. Her er det, at jeg og Folk, der dele mine Ansuelser, have det saa overordentlig let. Vi behøve ikke som Andre at dele den arbejdende Klasses Forbrugsartikler i dem, der ere Nødhedsartikler og dem, der ere Nødvendighedsartikler, thi vor Anskuelse er den, at det er i højeste Grad uretfærdigt, at den arbejdende Klasse overhovedet betaler igennem Forbrugsafgift noget som helst Bidrag til Statsforødenhederne. Vi mene, der er Ulighed nok i Samfundet, og at vi ikke bør gjøre den større ved oven i Kjøbet at læsse en Del af Statsforødenhederne over paa den arbejdende Klasse. Vi behøve ikke, som det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Hammerich) at undersøge om Sukker er en fornuftig Artikel at bruge for den arbejdende Klasse, vi ville blot undersøge, om den overhovedet bruges, og der med ere vi tilfredse. Det tror jeg ogsaa er heldigt; thi hvis det ærede Medlem vil erindre tilbage nogle Aar, ganske vist adskillige Aar, 27 Aar, da man stod ved Indførelsen af en Toldreform og ønskede at gaa den modsatte Vej af, hvad man nu vil gaa — den Gang vilde man lægge Skat paa Kaffe, nu vil man affstatte Skatten paa Kaffe. Den Gang blev der sagt fra den samme Side, som nu erkjender Kaffe for en Nødvendighed, at Kaffen var en Luxusgjenstand,

der godt kunde taale en Beskatning. Nu vil man kaste Skatten over paa andre Forbrugsartikler; de samme Artikler, som man den Gang kaldte Luxusartikler, kalder man nu Fornødenheder. Jeg tror altsaa, det er heldigt, at vi overhovedet komme bort fra at bilde os ind, at vi igjennem Lovgivningen kunne indvirke — indtagen gennem meget store Afgifter — væsentlig paa Befolkningens Levemaade. Vi kunne ikke fastsætte, hvad der er til Nytte og Gavn for den, men vi maa udelukkende tage Hensyn til, hvad der rammer den. Overhovedet skulle vi ikke, som det ærede Medlem for Maribo synes at ville, lovgive for Indvaanerne paa Maanen eller Sirius, men ganske simpelt for Menneskene her i Danmark, om hvilke vi vide, hvorledes de leve, og at deres Liv nogenlunde vil blive ført paa samme Maade med som uden Skatten. Skjøndt det ærede Medlem ikke er til Stede, kan jeg dog ikke Andet end sige et Par Ord lige overfor ham. Det var en ganske mærkværdig Udtalelse, det ærede Medlem brugte om Sukker, idet han sagde, at Statistikerne pleiede at bruge Afgiften af Sukker som et Bevis paa, hvorvidt Folk vare velhavende eller ikke, og deri fandt de et Bevis paa, at Sukkerstaten fordeltes efter Folks Formue; men det er en ren Misforstaaelse af det ærede Medlem. Det, Statistikerne sige, er, at hvis Forbruget af Sukker i et Land er større, saa er det et Bevis paa, at hele Folket er mere velhavende og har Raad til at bruge Mere af en meget nødvendig Forbrugsartikel, men det beviser aldeles ikke, hvorledes selve Artiklens Brug fordeler sig mellem de forskellige Klasser. Jeg skal i Forbigaaende sige, at der er en Ting, som gjør det vanskeligt for os at forhandle om disse indirekte Skatter, og det er den Betragtning, som blev fremsat af det ærede Medlem fra Maribo, en Betragtning, som er saa forkert som muligt, idet han sagde, at de inddirekte Skatter vare fortræffelige som Veilighedsstatte. Jeg vil sige, at de tvertimod ere høist upasselige som Veilighedsstatte, og ser man hen til England, hvilket man overhovedet i flere Henseender kunde have godt af, vil man finde, at i England holde de Haand i Hante med deres Finansminister og Krigsminister ved ikke at kaste Krigsudgifterne over paa de indirekte Skatter, men derimod at lade Borgerne betale dem som Indkomstskat. Saa veed Ministeren, hvad der venter ham. Han risikerer at møde sure Ansigter. Naar han kommer for Repræsentationen og har ført Krig og har brugt Landets Penge til Krigsudgifter, saa veed han, at han skal gjøre Regnskab for disse Penge, og at det koster